

утре пакъ грѣшатъ, пакъ чупятъ главитѣ си. Главитѣ на повечето хора сж пукнати, пълни съ рани. Щомъ пукнете главата си, веднага се разкайвате. Едва започне да оздравява главата ви, вие пакъ сгрѣшите, и отново я пукнете. Единъ день главата ви се счупи, и вие заминавате за онзи свѣтъ, както учената жаба въ млѣкото.

Не е въпросъ до погрѣшкитѣ и до разкаянието. Човѣкъ трѣбва да дойде до положение да не грѣши и да не се разкайва. Това значи, придобиване на опитности. Като сгрѣши единъ пжтъ, повече да не грѣши. Щомъ грѣши, той е направенъ отъ захаръ. Като го полѣятъ съ вода, ще се стопи. Слушали сте нѣкой да казва: Стопихъ се! — Отъ какво се стопилъ? — Отъ мжка, отъ гнѣвъ, отъ неразположение и т. н. Който се топи, той е направенъ отъ захаръ. Ако мине край вода, непременно ще се стопи. Захарнитѣ нѣща се топятъ. Следъ стопяването си тѣ ставатъ горчиви. Наистина, като се топи човѣкъ отвѣнъ, отвжтре става недоволенъ, горчивъ, че изгубилъ формата си. Щомъ изгуби нѣщо, човѣкъ е недоволенъ и горчивъ за загубата, която претърпява.

Сега, да дойдемъ до философската страна на въпроса. Всички хора грѣшатъ ли? Има ли човѣкъ, който да не е грѣшилъ и да не грѣши? Докато живѣе съ заблуждения и съ криви разбирания за живота, човѣкъ всѣкога ще грѣши. Отъ осемъ хиляди години насамъ на хората се проповѣдва все единъ и сжщъ моралъ: като сгрѣши, да се разкае. Какво при-